

РЕШЕНИЕ

№ 6648

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 05.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **7506** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу ревизионен акт № К [ЕГН] от 17.10.2011 г., издаден от Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, в която е потвърден с решение № 863 от 17.04.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят твърди, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при неправилно прилагане на материалния закон. Поддържа, че са представени доказателства, от които може да се направи обоснования извод за реално осъществени доставки по процесните фактури, издадени от [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. Искане се отмяната на ревизионния акт в обжалваната му част и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, представлявана от юрк. И. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на обжалвания ревизионен акт. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № 112880 от 07.03.2011 г., изменена със ЗВР № 1106956 от 15.06.2011 г., издадени от Е. А. В. на длъжност

началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С. е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията по ЗДДС за отделни данъчни периоди от 01.01.2007 г. – 31.01.2011 г. ЗВР са връчени на ревизираното лице.

Изготвен е ревизионен доклад № 1106956 от 01.08.2011 г., надлежно връчен на управителя на дружеството на 19.08.2011 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК ревизираният субект не е подал възражение срещу РД.

Ревизионното производство приключва с ревизионен акт № К [ЕГН] от 17.10.2011 г., издаден от Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощена със ЗОКО № К 1106956 от 17.08.2011 г. от органа, възложил ревизията. С РА са извършени корекции на декларираните резултати от задълженото лице за периодите м.11.2007 г., м.12.2007 г., м.03.2008 г., м.10.2008 г., м.11.2008 г., м.12.2008 г., м.06.2009 г., м.07.2009 г., м.08.2009 г., м.10.2009 г., м.12.2009 г., м.01.2010 г., м.04.2010 г., м.10.2010 г. и м.11.2010 г., като не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по фактури, издадени от доставчиците [фирма], [фирма], П. С. К.” ЕООД, [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма]. За останалите данъчни периоди - м.04.2008 г., м.07.2008 г. и м.08.2009 г. не са извършени корекции на декларираните от лицето резултати и са определени допълнителни задължения.

Ревизионният акт е връчен на управителя на дружеството на 28.10.2011 г., като жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. № 53-06-4229 от 11.11.2011 г. С писмо вх. № 23-22-3028 от 29.11.2011 г. е изпратена жалбата ведно с цялата ревизионна преписка на директора на дирекция „ОУИ” [населено място].

В срока за произнасяне по чл. 155, ал. 1 от ДОПК между решаващия орган и ревизираното лице е сключено споразумение за удължаване срока за произнасяне по жалбата на ревизираното лице на основание чл.156, ал. 7 от ДОПК, като срокът е удължен до 17.04.2012 г.

С решение № 863 от 17.04.2012 г. на директора на дирекция „ОУИ”- [населено място] при ЦУ на НАП е отменен процесния РА в частта относно определени задължения по ЗДДС за данъчни периоди м.03.2008 г., м.05.2008 г., м.10.2008 г., м.11.2008 г., м.12.2008 г., м.06.2009 г., м.07.2009 г., м.08.2009 г. и м.11.2010 г., а в останалата си част РА е потвърден.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 863 от 17.04.2012 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е връчено на ревизираното лице на 13.06.2012 г., а жалбата до съда срещу РА в потвърдената с решение на решаващия орган част е подадена чрез дирекция „ОУИ” – [населено място] с вх. № 53-00-555 от 27.06.2012 г. Следователно, жалбата на [фирма] се явява подадена в срок, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт в оспорената част, потвърден с решение № 863 от 17.04.2012 г. е

издаден от материалнокомпетентен орган. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1106956 от 17.08.2011 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С.. Процесната ЗОКО е издадена от Е. А. В., заемаща длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С., която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии съгласно заповед № РД – 01 – 6 от 04.01.2010 г. на директора на ТД на НАП С.. Съгласно чл. 119, ал. 1 и 2 от ДОПК в тридневен срок от изготвянето на ревизионния доклад органите, извършили ревизията, уведомяват писмено органа, който я е възложил. След получаване на уведомлението органът, възложил ревизията, определя със заповед компетентния да издаде ревизионния акт орган по приходите. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. съобразно издадената ЗОКО.

При издаването на обжалвания ревизионен акт не са допуснати съществени процесуални нарушения.

След задълбочена преценка на събраните в хода на ревизията и съдебното производство доказателства настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт в оспорената му част е издаден при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон.

1. По отношение на доставчика [фирма], издател на фактури № 636 от 29.11.2007 г. с включен ДДС в размер на 984,00 лева и предмет – транспортна услуга № 665 от 21.12.2007 г. с ДДС в размер на 1 496,00 лева и предмет – транспортна услуга; фактура № 671 от 28.12.2007 г. с ДДС в размер на 3204,00 лева и предмет – монтаж и демонтаж, органите по приходите приемат, че не е доказано извършването на доставките по смисъла на чл. 9 от ЗДДС.

Съгласно ПИНП № 22-42-1102880-2 от 08.06.2011 г. доставчикът е deregистриран по ЗДДС от 10.12.2009 г. по инициатива на данъчен орган. Извършени са посещения на адреса на кореспонденция и на адреса по чл. 8 от ДОПК, за които са съставени протоколи № № 1119555 от 05.05.2011 г., № 1119560 от 05.05.2011 г., № 1121035 от 13.05.2011 г. и № 1121038 от 13.05.2011 г., в които е констатирано, че при проверките не е открито търсеното дружество, не е намерен управителя или упълномощено лице за контакт с органите на НАП. Изпратени са писма на адреса за кореспонденция и на адреса по чл. 8 от ДОПК, върнат ис отбелязване „непознат”. Изготвено е съобщение, което на основание чл. 32, ал. 4 от ДОПК е поставено на информационно табло в офис „Център“ на 16.05.2011 г. и е публикувано в интернет. Съобщението е свалено от информационното табло на 31.05.2011 г. и на основание чл. 32, ал. 6 от ДОПК ИПДПОЗЛ изх. № 22-42-1102880-2 от 08.06.2011 г. се счита за редовно връчено.

Съгласно ПИНП процесните фактури са включени в дневниците за продажба и в СД за съответните данъчни периоди от [фирма].

В хода на ревизията оспорващият е представил доказателства относно процесните доставки. Налице са фискални бонове за заплатена ДО и ДДС по трите бр. фактури. Според обяснението на ревизираното лице материалите са вложени по договори с възложители и са изписани на базата на количествено-стойностни сметки. Представен е договор за доставка и монтаж и на дограма от 01.11.2007 г., сключен между [фирма] и [фирма]. При обжалването на РА по административен ред е представен договор за услуга от 24.07.2007 г., сключен между [фирма] и [фирма] за извършване на превоз на товари и готова продукция от завод производител или складова база до цех на фирмата Възложител и транспорт от цех до краен клиент. Уговорено е транспортната услуга да бъде извършена в срок от 01.08 до 31.12.2007 г., като възнаграждението е в размер на 0,50 лева на километър без ДДС. С приемо-предавателен протокол на 21.12.2007 г. между [фирма] и [фирма] е извършено приемане на следвана услуга – демонтаж на страна метална дограма, монтаж на алуминиева и П. дограма, транспорт – общо на стойност 19 224 лева и ДДС – 3204,00 лева.

Така представените доказателства не могат да обосноват, че действително доставчикът е осъществил процесните услуги. Липсват данни с какво транспортно средство са извършени транспортните услуги и от кого. Наличието на приемо-предавателен протокол от 21.12.2007 г. не удостоверява факта на осъществяване на процената услуга, за която е издадена фактура № 671 от 28.12.2007 г. Уговореното между страните с договора от 24.07.2007 г. не е достатъчно ясно, като в договора няма клаузи как ще се извърши самата транспортна услуга, от кого, от кое място до кое. Не е ясно предметът на фактури № 636 от 29.11.2007 г. и № 665 от 21.12.2007 г. с какви конкретно действия на доставчика следва да бъде обвързан, тъй като не са ангажирани други доказателства за извършването на съответния транспорт в полза на [фирма]. От друга страна, по третата фактура № 671 от 28.12.2007 г. също не може да се приеме, че доставката е реално извършена, тъй като няма надлежни писмени данни кой е извършил услугата (демонтаж на стара метална дограма и монтаж на алуминиева и П. дограма). Няма доказателства и за извършена по фактурата транспортна услуга.

По тези съображения при правилно прилагане на материалния закон на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС на получателя е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] общо в размер на 5 684,00 лева за данъчни периоди м.11.2007 г. и м.12.2007 г.

2. По отношение на доставчика [фирма], издател на фактура № 5152 от 26.10.2010 г. с ДО – 8 200,00 лева и ДДС в размер на 1 640,00 лева с предмет на доставката – панти за П. дограма, полиуретанова пяна, обков за П. дограма, найлон, стъкла (трислойни), противокомарна мрежа, в РД и в РА е направен изводът за липса на реално осъществена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

За извършената проверка на доставчика е съставен ПИНП № 22-42-1102880-5 от 10.06.2011 г. Констатирано е, че при извършени две посещения на декларирания от дружеството адрес за кореспонденция не открит негов представител. ИПДПОЗЛ е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК, като в указания срок изисканите от доставчика документи и писмени обяснения не са представени.

След извършване на проверка в информационния масив на НАП е установено, че за периода м.10.2010 г. [фирма] е подало нулева СД по ЗДДС и няма декларирани извършени продажби за съответния период.

ДО и ДДС е платено в брой съгласно фискален брой от 26.10.2010 г. Представена е складова разписка № 5152 от 26.10.2010 г. между [фирма] и [фирма] за описаните стоки на обща стойност 8200,00 лева. Установено е, че фактурата е осчетоводена от ревизираното лице по ДТ 601/Кт 501 хронология. От страна на ревизираното лице е представен договор от 15.11.2010 г., сключен с [фирма] в качеството му на Възложител за извършване на СМР на обект общежитие на СУ „Ген. В. С.” в [населено място], в срок до 15 работни дни, считано от подписване на договора. В приложение №1 към договора са описани видовете СМР – полагане на замазка, настилка по под от теракот, монтаж цокъл от теракот, монтаж фаянсова облицовка по стени, монтаж врати за гардероби, боядисване с цветен латекс, боядисване с бял латекс. С протокол от 23.11.2010 г. е прието изпълнението на възложените по договора от 15.11.2010 г. СМР. Представен е и договор от 02.12.2010 г., сключен между ревизираното лице като Възложител и [фирма] за извършване на аварийен ремонт на главен хоризонтален щранг отопление, почистване на мазета и коридори, неотложен ремонт кухненски блок и подход към него на кота 3.00 [населено място], район П.. Уговорено е, че материалите се доказват от Изпълнителя с фактури или други приети от Възложителя документи. Приложен е протокол от 22.12.2010 г. за извършени СМР, както и приемо-предавателен протокол за изпълнение на СМР по процесния договор.

Събраните в хода на ревизията доказателства не обосновават извода за реално осъществяване на процесната доставка. Няма доказателства дали към датата на издаване на фактурата доставчикът – [фирма] е разполагал със съответните стоки, респ. че същият е закупил същите от друг доставчик. Допълнителен аргумент за законосъобразност на РА в тази му част е обстоятелството, че за м.10.2010 г. доставчикът е подал нулева СД и няма декларирани продажби за този период. Посочените материали не могат да бъдат обвързани с договора от 15.11.2010 г., сключен между [фирма] и ревизираното лице, тъй като видно от приложение № 1 от договора описаните ремонтни работи не са обвързани с посочените стоки (найлон, противокомарна мрежа, стъклопакет, панти за П. дограма). Другият договор от 02.12.2010 г. също не удостоверява факта, че посочените във фактурата стоки са били използвани от ревизирания субект в неговата дейност. Договорът е сключен от [фирма] в качеството му на Възложител, а не Изпълнител, като е уговорено, че материалите се осигуряват от Изпълнителя ([фирма]). В хода на ревизията и съдебното производство не са ангажирани доказателства относно това, че доставчикът е разполагал с процесните стоки, респ. със склад, в който същите да бъдат съхранявани (доколкото стоките не са единични бройки). Доказано е и че фактурата не е отразена в дневника за продажби на доставчика за м.10.2010 г. и в СД за същия данъчен период.

Следователно, РА се явява законосъобразен и в тази си част, като жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

3. По отношение на доставчика [фирма], издател на фактура № 366 от 21.04.2010 г. с предмет на доставката – „строителни материали”, органите по приходите обосновават извода за недоказване реалното осъществяване на доставките по смисъла на чл. 6 от ЗДДС.

За извършената проверка на доставчика е съставен ПИНП № 22-42-1102880-7 от 07.06.2011 г. Извършени са две посещения на адреса за кореспонденция на дружеството и не е открит негов представител, за което са съставени два бр.

протоколи № 118723 от 02.05.2011 г. и № 1110056 от 10.05.2011 г. Поставено е съобщение на информационното табло в офис „В.” под № 03-24-20-100 от 11.05.2011 г. и публикувано в Интернет на страницата на НАП, както и е изпратена покана на адреса на кореспонденция на дружеството. Съобщението е свалено на 26.05.2011 г. , като до изтичане на дадения срок изисканите документи и обяснения не са представени.

Предмет на процесната фактура е алуминиев профил – 200 м. с ед. цена – 28.00 лева на стойност 5600,00 лева, П. профил – 100 м. с ед. цена – 14.00 лева и обков комплект – 12 бр. с ед. цена – 42.00 лева на стойност 504 лева, с ДО – 7504,00 лева и ДДС в размер на 1500,80 лева. Плащането на ДО и ДДС е извършено в брой на 21.04.2010 г. Фактурата е отразена в дневника за продажби за съответния данъчен период. Представена е складова (стокова) разписка от 21.04.2010 г. за предаване на стоки от [фирма] с получател [фирма] с ДО – 7504,00 лева и с ДДС – 1500,80 лева. Жалбоподателят твърди, че стоките, предмет на фактурата са използвани при изпълнение на предмета на договор от 05.07.2010 г., сключен със СОУ „Х. Я.” – [населено място] в качеството му на възложител за извършване на СМР. Съгласно договора изпълнителят се задължава в срок от 20 дни да изработи, достави и монтира 16 бр. алуминиеви врати, 2 бр. портални врати, подмяна на стари стъклопакети, демонтаж на стари и монтаж на нови стъклопакети с отвор за вентилатор за СОУ „Х. Я.” [населено място]. Така представеният договор не удостоверява, че [фирма] е разполагал със съответните стоки към 21.04.2010 г., че същите са съхранявани в негов склад, както и че са транспортирани при [фирма].

По тези съображения процесният РА в тази му част е издаден при правилно прилагане на материалния закон, като не е доказано реалното извършване на процесната доставка.

4. По отношение на доставчика [фирма], издател на фактура № 364 от 05.01.2010 г. с предмет на доставката – „алуминиеви профили”, фактура № 368 от 13.01.2010 г. с предмет „П. профили” и фактура № 371 от 18.01.2010 г. с предмет – „алуминиеви профили”, органите по приходите приемат, че не е доказано извършването на доставките по смисъла на чл. 9 от ЗДДС и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1 ,т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури в общ размер на 7300,00 лева за данъчен период м.01.2010 г.

Така направената констатация не е оборена от жалбоподателя в хода на съдебното производство.

Резултатите от извършена проверка на доставчика са отразени в ПИНП № 22-42-1102880-8 от 01.07.2011г., като е установено, че на адреса за кореспонденция са извършени две посещения и за които са съставени два бр. протоколи № 1105687 от 13.05.2011 г. и № 1106123 от 25.05.2011 г., в които е отразено, че не е открит представител на дружеството. Изпратено е писмо с обратна разписка на адреса, върнато с отбелязване „непотърсен”. Поставено е съобщение на таблото за обявления по чл. 32 от ДОПК на 16.05.2011 г. и е качено в Интернет. Съобщението е свалено на 31.05.2011 г. До изтичане на срока не са постъпили документи във връзка с ИПДПОЗЛ.

Констатирано е, че фактурите са отразени в дневниците за продажби за

посочените данъчни периоди. В хода на ревизията е установено, че фактурите са осчетоводени от жалбоподателя по ДТ 601/КТ 501 хронология. Според обяснение от [фирма] материалите са вложени по договори с възложители и са изписани на базата на количествено-стойностни сметки. Към процесните фактури са представени договор за извършване на СМР от 02.12.2010 г., сключен между ревизираното лице в качеството му на Възложител и [фирма] за извършване на неотложен ремонт на кухненски блок и подход към него на кота – 3.00, [населено място], район П. при обща цена на договорени СМР – 46 923,59 лева без ДДС, както и договор от 15.11.2010 г., сключен между [фирма] в качеството му на Възложител и [фирма] като Изпълнител за извършване на ремонтни работи в общежитие СУ „Ген. В. С.“, [населено място] с обща цена на СМР 18379,10 лева.

При подаване на жалба по административен ред е представен и договор от 04.01.2010 г. между [фирма] и ревизираното лице с предмет – алуминиеви профили, аксесоари за изработка на алуминиева дограма, монтажна пяна и крепежни елементи, като срокът на договора е до 31.01.2010 г. Уговорено е стоките да се доставят на партиди по заявка, като цената е по указан ценоразпис. Приложени са три бр. складови разписки, съответстващи на датите на издаване на фактурите. Няма приложени доказателства за заплащане на ДО и ДДС.

Недоказано е реалното извършване на процесните доставки с предмет –стоки, тъй като няма налични доказателства, че [фирма] е разполагал с материалите към датата на издаване на фактурите с получател [фирма], респ. със склад, в който същите да бъдат съхранявани (стоките не са в единични количества). От друга страна, представените два броя договори за СМР също не удостоверяват, че процесните стоки по трите бр. фактури, издадени от [фирма] са били използвани от Изпълнителя – ревизираното лице за извършените СМР. Единият от договорите се явява неотнормен, тъй като е сключен от жалбоподателя в качеството му не на изпълнител, а на Възложител, а в договора е уговорено, че материалите се осигуряват от Изпълнителя. Други доказателства не са ангажирани нито в хода на ревизията, нито в рамките на съдебното производство.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че жалбата на [фирма] в тази си част следва да се отхвърли като неоснователна. Документалното отразяване на съответната доставка не доказва факта на нейното извършване, поради което изводът на органите по приходите за наличие на материалноправно основание за отказ за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 7300,00 лева по фактури № 364 от 05.01.2010 г., № 368 от 13.01.2010 г. и № 371 от 18.01.2010 г., издадени от [фирма] е правилен и обоснован.

5. По отношение на доставчика [фирма], издател на фактури № 1...196 от 02.10.2009 г. с предмет – изграждане на водопровод (части), № 1...261 от 01.12.2009 г. с предмет – алуминиеви профили, № 1...265 от 03.12.2009 г. с предмет – П. профили, обков комплект, № 1...273 от 07.12.2009 г. с предмет – метални профили, нипел, тръби, колена муфи; № 1...269 от 04.12.2009 г. с предмет – П. профил и пяна полипропилен; № 1...275 от 08.12.2009 г. с предмет – алуминиев профил, обков комплект; № 1...280 от 10.12.2009 г. с

предмет – П. профил, пяна полипропилен, органите по приходите приемат, че не е доказано извършването на доставките по смисъла на чл. 9 от ЗДДС и на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури в общ размер на 18 695,45 лева за данъчни периоди м.10.2009 г. и м.12.2009 г.

Така направената констатация не е оборена от жалбоподателя в хода на съдебното производство.

Резултатите от извършена проверка на доставчика са отразени в ПИНП № 22-42-1102880-9 от 07.06.2011 г., като е установено, че на адреса за кореспонденция са извършени две посещения и за които са съставени два бр. протоколи № 1119235 от 04.05.2011 г. и № 1120686 от 12.05.2011 г., в които е отразено, че не е открит представител на дружеството. Изпратено е писмо с обратна разписка на адреса, върнато с отбелязване „преместен на друг адрес”. Поставено е съобщение на таблото за обявления по чл. 32 от ДОПК на 13.05.2011 г. и е качено в Интернет. Съобщението е свалено на 30.05.2011 г. До изтичане на срока не са постъпили документи във връзка с ИПДПОЗЛ.

Констатирано е, че фактурите са отразени в дневниците за продажби за посочените данъчни периоди. В хода на ревизията е установено, че фактурите са осчетоводени от жалбоподателя по ДТ 601/КТ 501 хронология. Представен е договор от 01.10.2010 г., сключен с [фирма] в качеството му на възложител за извършване на СМР на обект ЦДГ 3 „С.” [населено място] с предмет – подмяна на водогреен котел и парна инсталация. Към договора е приложена оферта на обща стойност 74 425, 36 с отстъпка 5000, 00 лева.

Пред решаващия орган е представен и договор от 11.12.2009 г., сключен между [фирма] и ревизираното лице за извършване на СМР – демонтаж, доставки и монтаж на алуминиева дограма на 166 СУ „В. Л.” [населено място]. Представен е за първи път и договор от 15.09.2009 г., сключен между [фирма] като доставчик и ревизираното лице с предмет – доставка на стоки – алуминиеви профили и аксесоари, П. профили и аксесоари, крепежни елементи, строителни материали, В. части и аксесоари, като срокът за доставката е от един до седем дни след заявка. Приложени са и приемо-предавателни протоколи към всяка една от фактурите.

Съдът намира, че така ангажираните писмени доказателства не доказват реалното извършване на доставките по процесните фактури от доставчика [фирма]. Няма доказателства, че доставчикът е притежавал процесните стоки към датата на всяка една от процесните фактури, респ. да е имал склад, в който да ги съхранява. Няма данни как е осъществен транспорта на стоките с оглед обстоятелството, че количеството не е малко. Няма доказателства, че доставчикът разполага с кадрови потенциал да извърши услугата по фактура № 196 от 02.10.2009 г. (с предмет – изработка на водопровод). Наличието на договори между [фирма] и трети лица в качеството им на Възложители не означава, че посочените във фактурите материали са придобити от [фирма] и са вложени от ревизираното лице при извършването на съответните ремонтни дейности.

С оглед на изложеното жалбата на [фирма] и в тази част се явява неоснователна.

Съдът намира, че необосновано жалбоподателят се позовава на решение на

СЕС по съединени дела С – 80/2011 г. и С – 142/2011 г. и същото не може да намери приложение. В процесния случай приходните органи не са изложили констатации в ревизионния акт, респ. в решението на решаващия орган, че ревизираното лице участва в данъчна измама, за която е могло да знае, тъй като отказът на материалното право в ревизионния акт е обосновано с липсата на несъмнени доказателства за реалност на процесните доставки. В практиката си СЕС също приема, че реалността на доставката е от значение за правото на данъчен кредит и в този смисъл са и относимите за това разпоредби на чл. 14, § 1 и чл. 24, § 1 във връзка с чл. 167 и чл. 168 от Директива 2006/112/ЕО. Издаването само на фактура и посочването на отделен ред в нея на данъка не е достатъчно условие, за да възникне за получателя правото на данъчен кредит. В този смисъл решение по адм. дело № 10946/2011 г. по описа на Върховен административен съд, I отделение.

При обсъждане на всички доказателства, представени в хода на ревизията и пред решаващия орган при обжалване на РА съдът формулира категоричния извод за недоказаност на основната водеща предпоставка за признаване правото на приспадане на данъчен кредит на [фирма] по процесните фактури с издател [фирма], [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма] – наличието на облагаема доставка на стоки или услуги.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт в оспорената му част, потвърден с решение № 863 от 17.04.2012 г. на директора на дирекция „ОУИ“ – [населено място] при ЦУ на НАП е законосъобразен и жалбата на [фирма] следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора и на основание чл.161, ал. 1 от ДОПК и чл. 7, ал.2, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 1148,00 (хиляда сто четиридесет и осем) лева съобразно материалния интерес по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу ревизионен акт № К [ЕГН] от 17.10.2011 г., издаден от Д. Д. Т. на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, в която е потвърден с решение № 863 от 17.04.2012 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“ – [населено място] при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1148,00 (хиляда сто четиридесет и осем) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: